

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 24 czerwca 2026r.

w sprawie **Z. B.**

oskarżonego z art. 35 ust. 1 Ustawy o ochronie zwierząt

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 11 lutego 2026r., sygn. akt XVII Ka

1283/25, uchylający wyrok Sądu Rejonowego we Nowym Tomyślu z dnia 13
grudnia 2024r., sygn. akt II K 152/21,

na podstawie art. 539e§2 k.p.k.

postanowił:

- 1) oddalić skargę,
- 2) zwolnić oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania skargowego obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Skarga złożona w imieniu oskarżonego nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylecia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylecia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił argumentację zaprezentowaną w apelacjach prokuratury, jak i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

W ocenie Sądu Odwoławczego zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdza słuszności przyjęcia przez Sąd I instancji, że oskarżony nie dopuścił się zarzuczonego mu czynu. Stąd podstawą do uchylecia zaskarżonego wyroku była zasada *ne peius* wyrażona w art. 454 k.p.k. Sąd ten jednoznacznie podał, że w jego ocenie: *„wbrew argumentacji wyrażonej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – bez znaczenia dla wyczerpania przez oskarżonego znamion czynu z art. 35 ust. 1a u.o.z. pozostawały ustalone właściwości i warunki osobiste oskarżonego – jego wiek, schorzenia, jak również zakres obowiązków służbowych. Nie deprecjonując bowiem faktu, iż oskarżony jest osobą starszą (w dacie objętej niniejszym postępowaniem miał niemal 78 lat), leczy się kardiologicznie, zaś w ramach umowy zawartej na 1/8 etatu powierzono mu liczne inne obowiązki na terenie kompleksu parkowo-pałacowego, ciążył na nim obowiązek zapewnienia zwierzętom właściwych warunków bytowania.”* (k. 5 szablonu uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego). Pogląd ten dostatecznie umotywowano w sposób wskazujący, że w ocenie tego Sądu prawidłowa ocena dowodów zgromadzonych w niniejszej

sprawie powinna doprowadzić do wydania wyroku skazującego (k. 6 tego szablonu).

Sądu Okręgowy też jednoznacznie wskazał, że do uchylecia zaskarżonego wyroku doszło na podstawie art. 454§1 k.p.k.

Sąd Najwyższy rozpoznający sprawę w postępowaniu skargowym nie jest sądem III instancji. Stąd jego rolą nie jest przedstawienie własnych ocen w sprawie, czy analiza trafności zarzutów apelacyjnych, a jedynie badanie, czy zaistniały warunki do wydania przez sąd odwoławczy wyroku kasatoryjnego. Sąd ten takie argumenty niewątpliwie przedstawił, co przemawia za prawidłowością jego rozstrzygnięcia. I nie ma w tej przestrzeni potrzeby przeprowadzania dodatkowego postępowania dowodowego, jak chciałby skarżący, skoro wskazane przez Sąd Odwoławczy uchybienie nie polegało na wadliwym zgromadzeniu materiału dowodowego przez Sąd I instancji, lecz wadliwej, dowolnej, jego ocenie.

W świetle powyższego, skarga nie została uznana za zasadną.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[a.ł.]